

Ξενοφών, Ελληνικά, 2.3.56
Μετάφραση

Οἱ δ' ἀπήγαγον τὸν ἄνδρα
διὰ τῆς ἀγορᾶς
δηλοῦντα μάλα
μεγάλῃ τῇ φωνῇ
οἷα ἔπασχε.
Λέγεται δ' ἐν ῥῆμα
καὶ τοῦτο αὐτοῦ.
Ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος
ὅτι οἰμώξειτο,
εἰ μὴ σιωπήσειεν,
ἐπήρετο·
«Ἄν δὲ σιωπῶ,
οὐκ ἄρ', ἔφη, οἰμώξομαι;»
Καὶ ἐπεὶ γε ἔπιε τὸ κώνειον
ἀναγκαζόμενος ἀποθνήσκειν,
ἔφασαν εἰπεῖν αὐτόν
τὸ λειπόμενον
ἀποκοτταβίσαντα·
«Κριτία τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ».
Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἄγνοῶ,
ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα
οὐκ ἀξιόλογα,
ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἀνδρὸς
κρίνω ἀγαστόν,
τὸ τοῦ θανάτου
παρεστηκότος
ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς
μήτε τὸ φρόνιμον
μήτε τὸ παιγνιώδες.

Και αυτοὶ ἔσυραν τὸν ἄντρα
διαμέσου τῆς ἀγοράς,
ἐνῷ αὐτὸς φώναζε
με πολὺ δυνατὴ φωνή
τι πάθαινε.
Λέγεται καὶ αὕτη ἡ φράση
για αὐτόν.
Ὅταν τοῦ εἶπε ὁ Σάτυρος
ὅτι θα θρηνήσῃ
ἀν δὲν κάνει ησυχία
τοῦ ἀπάντησε·
«Ἄν, ὅμως, κάνω ησυχία
δε θα θρηνήσω;
Καὶ ὅταν ἔπιε τὸ κώνειο
ἀναγκασμένος νὰ πεθάνει,
λένε ὅτι εἶπε
ρίχνοντας κάτω σταγόνα-σταγόνα ὅσο εἶχε μείνει,
ὅπως στὸ παιχνίδι με τὸν «κότταβο»·
Αὐτὸ στὴν υγεία τοῦ ὁμορφοῦ Κριτία.
Καὶ τὸ ξέρω αὐτό,
ὅτι αὐτὰ τὰ ἀποφθέγματα
δὲν εἶναι ἀξιόλογα.
Αὐτὸ τὸ στοιχεῖο τοῦ ἀνδρα ὅμως
τὸ θεωρῶ ἀξιοθαύμαστο,
ὅτι δηλαδὴ ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα
ποῦ πλησίαζε ὁ θάνατος
δὲν τὸν ἐγκατέλειψε
οὔτε ἡ αυτοκυριαρχία
οὔτε τὸ χιούμορ τοῦ.

Οἱ δ' ἀπήγαγον τὸν ἄνδρα διὰ τῆς ἀγορᾶς μάλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ δηλοῦντα οἷα
ἔπασχε. Λέγεται δ' ἐν ῥῆμα καὶ τοῦτο αὐτοῦ. Ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος ὅτι οἰμώξειτο, εἰ μὴ
σιωπήσειεν, ἐπήρετο· «Ἄν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρ', ἔφη, οἰμώξομαι;» Καὶ ἐπεὶ γε
ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἔφασαν
ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτόν· «Κριτία τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ». Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ
ἄγνοῶ, ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξιόλογα, ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν,
τὸ τοῦ θανάτου παρεστηκότος μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παιγνιώδες ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς
ψυχῆς.